

erede Ministers Udtalelser. I Mindretallets Betænkning have vi ingenlunde modsat os nogen Konvention hverken med Sverig og Norge eller med Sverig alene. Jeg beder det erede Things Medlemmer at lægge Mærke til de Ord, som vi have skrevet i Betænkningen, at „der ikke for Udvalget er fremkommet Oplysninger, som bringe Mindretallet til at se Sagen i et andet Lys end den Gang“, det vil sige, da Lovforslaget var her, førend det gik til Landstinget. Vi savne Oplysning om, at der er Grund til at forlade det Standpunkt, hvorpaa Sagen tidligere blev behandlet, og hvorpaa den uafbrudt er bleven behandlet, lige siden den opstod. Den høitærede Minister har her fremsført Oplysninger om Sagens nuværende Standpunkt. Han henviser desangaaende til det svenske Statsraads Forhandlinger i disse Dage med det danske. Denne kjende vi ikke videre end af denne almindelige Dmtale. I Udvalget har den høitærede Minister sagt, at han har haft mundtlige Samtaler derom med den svenske Udenrigsminister. Det er ikke bleven idtrykkelig meddelt, at der har fundet Skriftveksel Sted mellem de to Regjeringer. Jeg skal ikke følge den erede Minister i hans Dom om den svenske Regjeringens Hensigter, hverken i Almindelighed eller overfor Norge. Jeg tror ikke, at det tilkommer. Noget her i Salen at udtale sig derom. Nu siger den erede Minister som en yderligere Oplysning, at der er al Sandsynlighed for — „al Sandsynlighed“ var ganske vist det Udtryk, han brugte — at den svenske Rigsdag vil indskrænke Myntkonventionen til Danmark alene med Forbehold af, at Norge kan tiltræde den. Men dersom nu denne Sandsynlighed svigter? Var der ikke ogsaa i Norge Sandsynlighed for, at Konventionen skulde blive tiltraadt, og er man ikke altid lige frå Forhandlingernes Begyndelse i den økonomiske Kongres gaaet ud fra, at Norge vilde gaa med? Man har forudsat dette som noget Sandsynligt, men denne Sandsynlighed viste sig at være slet beregnet. Den erede Ministers Udtalelse om den svenske Rigsdag er altsaa en aldeles usikker Formodning om, hvorvidt Konventionen nogenstunde vil træde i Kraft. Mindretallet siger, at Sagen er forhastet, saaledes som den nu er vedtaget, og saaledes som Lovforslaget er vedtaget i i Landstinget; Mindretallet mener, at denne Sag ikke taber Noget ved at staa hen til næste Rigsdag, og da kan Mindretallet meget vel staa saaledes, at det kan gaa ind paa en Overenskomst alene med Sverig. Dette maa jeg fremhæve som det Standpunkt, vi for Diebliffet indtage. Vi sige i Min-

dretallets Betænkning, at ved dette Forslag „haaber man ikke at have foregrebet en ny Konvention, omfattende alle 3 Riger“, og vort Forslag er stillet saaledes, at det ikke affræer Konventionen med noget af de nordiske Lænder, naar Sagen endelig og klart er bleven oplyst; men for Diebliffet savne vi Oplysninger, der kunne besejre os til at forlade vort tidligere Standpunkt. Den erede Minister sagde, at man vilde gjøre Norge en stor Tjeneste med at vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu er. Det er meget muligt, men det kan dog ikke være Meningen, at vi her skulle beslutte for at gjøre Norge en Belgjerning; Meningen er jo dog, at vi skulle tage vor Beslutning som Repræsentation for Danmark. Den erede Minister har saaledes efter mit Skjøn ikke oplyst os om, at der er nogen vigtig Betragtning, som medfører, at vi skulle behandle Sagen anderledes nu end tidligere. Jeg misfede at vide af den erede Minister, om Sverigs Stilling er den, at dersom Danmark nu ikke gaar med, saa vil Sverig ikke nogenstunde slutte Konvention med Danmark. Dersom Stillingen derimod er en saadan, at Sverig kan være tilbøielig til senere at sammentræde med Danmark i en Konvention, paastaar jeg, at der Intet er tabt ved nu at udsætte Sagen og vedtage Mindretallets Forslag eller, hvis man ikke vil det, saa at forfaste Lovforslaget. Jeg tror derfor, at den erede Ministers Paatælelse af et stort Ansvar, som Rigsdagen skulde paatage sig ved at forfaste Lovforslaget, ikke har den Vægt, som den erede Minister lægger derpaa. Den erede Minister har under en anden Sag for 10 Aar tilbage paa samme Maade støttet sig paa svenske Tilskyndelser som en resolut Politik, man skulde følge. Den Gang blev Resultatet i flere Retninger lidet glædeligt og lysteligt. Jeg vil haabe, at den erede Ministers Spaadomme ville være heldigere denne Gang; men jeg tror, at ligesom man den Gang tabte et Stykke af Norden ved at bruge en fra Sverig udgaaet resolut Politik, saaledes løber man nu den Fare som blev nævnt af det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) ved dette Forslags hovedfulds Antagelse at sætte Splid i Norden. Jeg siger: hovedfulds Antagelse, thi der er neppe noget af Things Medlemmer, der kan være bestemt oplyst om Bestaffenheden og Virkningen af det Forslag, som vi her opfordres af den erede Minister til at vedtage. Det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) gik ogsaa i sit Foredrag ud fra, at Mindretallet ikke vilde gaa ind paa Lovforslagets Grundtanke,